

ЗАВЕСАТА НА ПЛЪТТА

Преди всичко човек иска да има правилното знание и да го използва, за да получи най-доброто за себе си. Бог е създал човека като най-важното и скъпо нещо за Него в цялото творение и, разбира се, Той сам иска само най-доброто и съвършеното за всички Свои деца. **Всичко, което е необходимо за правилното развитие, винаги е произлизало и винаги ще произлиза само от един източник, и този източник винаги е бил самият Бог.** В един момент от историята на своето развитие, човека е изгубил духовната връзка с Бога, и следователно и възможността да има Божията благодат.

Изгубил я е заради греха, заради своеволието си, т.е. вместо да се подчини на Божията воля, изразена в заповедта „не яжте“, той е действал противоположно, или по своему. Съблазнил се е и се е доверил на приятната лъжа, когато повярвал на дявола, че всъщност, нищо страшно няма в това. **И до днес същото това своеволие отделя човека от Святия Създател, въпреки че самият Бог вече е възстановил Пътя до изгубеното единство с Него.**

Самият Той е разкъсал завесата, разделяща човека от всяка възраст, националност, пол и образование, от Източника на възстановяване, Източника, Който дава вечен живот.

ТОЗИ ИЗТОЧНИК Е ИСУС ХРИСТОС, ТОЙ САМИЯТ Е ЖИВАТА ИСТИНА!

Христос е жив Учител и Наставник, винаги е верен и винаги е редом до всеки Свой истински ученик, всеки, който наистина Го следва и се учи от Него. Но за това е нужно първо да се разкъса „завесата“ на плътта-това са нейните желания и похоти. Бог е дал правото на всички, които са приели Христос, да станат Божии деца. Ключът за всичко добро и приготвено от Бога като дар на благодатта, за промяната на човека по Неговия свят образ, в уподобяването на Неговата свята природа, винаги е бил послушанието на Истината. Също така, непокорството, своеволното отношение към заповедите, винаги е отваряло на погубителя врата в живота на човека, дори за новороденият. Врагът и днес изкушава и нас за същото нещо, с което е изкусил Ева и Адам.

Погубителят търси в нас слабото място - това, което душата ни желае и той ни предлага да го получим, противно на Истината - учението на Исус. После той влиза през отворената чрез несправедната ни постъпка врата, почти винаги незабележимо и тихо. Врагът идва и предлага мисли като ангел на светлината и започва да укрепва позицията си, а после систематично поглъща душата отвътре, заменяйки понятията и заразявайки човека с егоизъм и гордост. Той не бърза и е способен да чака, когато трябва се оттегля - главното нещо за него е да не бъде разкрит в Светлината на Истината, а да продължи работата си, за което той може да чака с години.

В началото (при това винаги незабележимо за жертвата си - жертва на неподчинение на Истината) лукавият поражда ума, внасяйки в него душевна мъдрост на малки порции - той знае, че в крайна сметка ще закваси цялото тесто. После той, също неусетно и постепенно, закоравява сърцето на жертвата си, например, премахва милостта от сърцето ѝ, подтиквайки я към мисълта за „справедливия Божий гняв към несправедността на другите“. Бавно и тихо подхранва мисли за самоуважение, избулвайки смиреннието докато го премахне напълно, и довежда човека до изискването от другите на „полагащото му се уважение“. Врагът разпалва в човека желанието да притежава нещата и ценностите на този свят. Той прави всичко това, за да вкара човека в състояние на бунт към Истината-всичко, което Христос е учил. При това го кара да мисли, че той служи на Бога, за което винаги обосновава всичко с цитати от Словото.

Тъй като природата на това "поклонение на Бога" е от лукавия, всичко това служи като отблъскващ ефект за наблюдателите "езичници" - невярващите.

Първо дявола убеждава човека, че без кръста и себеотричането той може да има Божиите благословения, и че той има всичко само чрез простата изповед на вяра и ще наследи вечния живот. За всички, които са му повярвали, завесата на плътта си остава неразкъсана и Източника на истината остава недостижаем за тях.

Но дявола ги подхранва и успокоява съвестта им със своите мисли, „откровения и специални знания“ от своите ресурси, за да пасят на неговите пасбища - пасбищата на света, който лежи в него, само „за клане“. Той ги учи на фалшива любов и надежда, изключвайки истинската основа от живота им, като незадължителна. За такива хора е невъзможно да разпознаят лъжите му и да се освободят от хватката му. Лукавият им дава „знание след знание“ с такава скорост, че тези потоци измиват и малкия остатък от истината в тях, ако са я имали в началото на вярата си.

Тези хора тичат от едно „знание“ към друго, заобикаляйки това, което е наистина жизнено важно за тях-да изпълняват учението на Христос. Дяволът говори за заповедта да обичаме всички, но той прекрасно знае, че без кръста на себеотричането, по начало това е недостижимо, и в крайна сметка егоизма ще подтисне всичко и ще контролира плътта. Той винаги е бил лъжец и иска да убива, всичко това само има вид на благочестие и изглежда мъдро в очите на мнозина, които уж „Духът ги помазва и изпълва“, за съжаление действително, защото не разпознават кой е духът.

Всички знаем прекрасно и можем лесно да цитираме, че Христос е Пътят, Истината и Животът, че Той е Словото и Неговото учение е истината.

Важно е да знаем в сърцето си, че това е единственото средство и единственият възможен Път за възстановяване и използване дара на благодатта, за да станем наследници на вечния живот. Други средства не съществуват, както и възможността да се защитим от „древната змия“. Завесата на нашата плът, с нейните желания и мъдрост, няма да бъде премахната, ако и заповядаме, дори и в името на Исус. Властта на плътта над нас няма да изчезне, дори ако за това се молят много хора за нас.

Ние сами трябва да се отречем от себе си. Това е условието, което е поставила Истината, и то е непроменимо! Ако ние не се покорим на Истината и не разпнем плътта си, обезателно ще служим на нея.

Това е толкова непопулярно и чуждо на съвременното Евангелие, но чуждо ли е на Исус и противоречи ли на истината? **Защо Господ е казал, че в света имаме скръб, и че света ще ни мрази и ще гони всеки, който е Негов последовател? Защо апостол Павел е бил навсякъде преследван за проповядването на кръста, чрез който света е бил разпнат за него и той за света? Защо днес в сърцата на вярващите в Христос живее желанието да имат добър живот и да просперира, да притежават нещата и уважението на света? Кой им е вложил всичко това, противоположно на Истината?**

Защо тези желания доминират, а проповядването за себеотричането се възприема като враждебно и не носещо Божията любов?

Човек може да бъде активен участник в църковните дела и всевъзможните служения, да бъде в „училище за пророци“ или да се обучава за апостол, да слуша различни теории, проповеди, пророчества и учения, като в мнението си клони ту на една страна, ту на друга.

Изобщо, има много неща, с които да си занимава ума, но при това да не се себеотрече и съразпне с Христос, да не търси всекидневно лицето Му и това, което Той иска лично от него.

Да не отхвърля света и да не върви по тесния път, а да го заобикаля, тоест - да не върши това, което учи Истината. Това е непослушание на Истината, разделящо човека от Бога със завесата на плътта и той не може да се избави от нея дори и с правилните знания.

Защото Христос ясно ни е казал:

„Ако дойде някой при Мене и не намрази баща си, майка си, жена си, чадата си, братята си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик. Който не носи своя кръст и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик...

И тъй, ако някой не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик. Добро нещо е солта, но ако самата сол обезсолее, с какво ще се подправи? Тя не струва нито за земята, нито за тор, изхвърлят я вън.

Който има уши да слуша, нека слуша!“

(Лука 14:26,27-33-35)

Превод: Светлина за теб